

סיעת הליכוד בכנסת גועשת - ויש דברים בגו

תילחמת המזריות

את סיעת הליכוד בכנסת מעסיקה בימים אלה המילחמה. לא המילחמה על חוק ההפלות, לא המילחמה על אילוף מורה ואפילו לא המילחמה על הירושה של מנחם בגין. מה שמעסיק בימים אלה את חברי הכנסת המתוסכלים של הליכוד הוא פרשת המילחמה בין מי שהיתה דור ברת הליכוד בכנסת, רות הישראלי, ובין מזכירת הסיעה, ירדנה מלר.

ישיבה שלמה של הנהלת חרות בכנסת הוקדשה לנושא זה. בסופה של הישיבה הוחלט לפטר את רות הישראלי ולתת לירדנה מלר את מלוא הגיבוי. אולם ראשי החטיבות האחרות של הליכוד הרימו את נס"המרד. הם לא היו מוכנים לוותר על הדוברת למען המזכירה הודיעו לחטיבת הליכוד, חרות, כי לגבי דידם רותי הישראלי ממשיכה להיות הדוברת.

איש אינו יודע כיצד התחיל הריב בין השתיים, שגרר אחריה את הריב בין חברי הכנסת של הליכוד. ירדנה טוענת: "אני המלצתי עליה, כדי שיקבלו אותה לעבודה אצלנו. לא היה לי שום דבר נגד". רות טוענת: "אני המלצתי על ירדנה, שיהפכו אותה מכתבנית למזכירה. לא היה לי שום דבר נגדה".

במשך חודשים אחרים היה הריב בין השתיים נחלת מעטים בלבד. כדי לשמור על שלמות התנועה הן הסתירו את הריב ביניהן, וכפלי חוץ הכל היה בסדר. הן חייכו זו לזו במיסדרונות הכנסת או ב-מינון, אם היו אנשים זרים בסביבה, והתי-עלמו זו מזו כאשר היו נפגשות שלא ב-נוכחות אחרים.

מיכתבים

אנונימיים

איך כנף זאת פרץ הריב החוצה? על כך יש שתי גירסות.

הגירסה הראשונה היא של רותי: "כאשר ירדנה היתה עוד כתבנית, הייתי נור-תנת לה את ההודעות לעיתונות שאני מוציאה, כדי שתדפיס לי אותן. אני חושבת שזה עניין פסיכולוגי, למרות שאני לא פסיכולוגית. אני משוכנעת שהיא התי-קומה באופן תת-הכרתי נגד העובדה, שהיא צריכה לעשות עבודה בשבילי, ולי-הדפיס את כתביה שלי. אני חושבת ש-זה עניין ידוע בפסיכולוגיה".

לירדנה יש הסבר אחר: "לי לא היה איכפת להדפיס לה את הדברים שלה. זו העבודה שלה, וזו העבודה שלי. אבל הי-בתורה הזאת היא נחש. היא התחילה להש-מיץ אותי בכל הארץ. אני לא יודעת מה יש לה נגדי, אבל אני לא אוהבת שמש-מיצים אותי ואחר כך עוד מחייכים לי בפרצוף. אז הפסקתי להגיד לה שלום. אחר כך התחילו להגיע המיכתבים לעיתו-נים שלי. אני לא חושבת שהיא כתבה אותם, אבל אני חושבת בה שהיא יזמה אותם. וזה כבר דבר מלוכלך".

ואכן, נגד ירדנה מלר החלו להגיע מיכתבי-השמצה לעיתונים. סיפרו על יחסיה הקרובים מדי עם חברי-כנסת, ובאו בטע-נות אל העיתונאים על שהם לא "חוש-פים את השחיתות", משום שגם הם ידי-דים של ירדנה.

מיכתבים אלה היו, כמובן, שטות מוח-לית. ירדנה יודעת כאלה ממוזכרות-הסיעות המסורות והיעילות ביותר בכנסת. היא מצליחה לשלוט בחברי-הכנסת שלה ביתר רמה, אולם תוך כדי חיוך ומילה טובה.

עבודתה של ירדנה היא קשה. בין היתר עליה לשכנע את חברי-הכנסת של הלי-כוד להיכנס אל אולם המליאה כאשר מת-קיימת שם הצבעה שאינה נראית להם חשובה. וזאת תוך נטישת ארוחת-הצהריים באמצע, או במהלכה של שיחה עם ידידים

לרצונה שלה לנסוע במישלחה דומה לאר-צות-הברית.

כאשר הבחינו כמה מחברי-הכנסת של חרות כי ירדנה אומללה ליגלל מערכת-היחסים העכורה בתוך הליכוד, הם החלי-טו לסיים את הפרשה ולדאוג לפיטוריה של רות.

ההסבר הרשמי לפיטוריה היה, שלדעת חברי-הכנסת של חרות היא משרתת יו-תר את חברי-הכנסת של הליברלים מאשר אותם. "אנחנו לא צריכים לשלם עבור ההודעות לעיתונות שמוציאים הליברלים", אמר ח"כ רוני מילוא, שהוא גיבור חטי-בת-חרות בליכוד, ושהוא היה צריך לה-תום על צ'ק המשכורת של רות.

רות עצמה דוחה את הטענה: "אין לי שום השקפות פוליטיות, וזה מה שמרגיז, אולי, את אנשי חרות, שאצלם מי שלא שייך למישפחה הלוחמת, או לא בן של מי שהיה שייך למישפחה הלוחמת, הוא בוגד וזר. אילו היו אומרים לי להיות אשת-יחסי-ציבור של ביקסווייטס, הייתי עושה יחסי-ציבור לביקסווייטס. זה היה אולי יותר מעניין מאשר לעשות יחסי-ציבור לחברי-הכנסת של חרות. אני נתתי את אותו השרות לחברי-הכנסת של חרות כמו לחברי-הכנסת של הליברלים ולא לה-של צ'קים".

הח"כים

המנדנדים

בליכוד נהנה שכאשר אחת החטיבות אינה חפצה בדובר מסויים, הוא מפר-ט על דעת כל החטיבות. כאשר החליטו אנשי-חרות כי רות הישראלי הפוטרה, היה להם ברור כי הליברלים ולע"ם יסכימו איתם. אולם לרות הישראלי יש יחסים הדוקים עם אנשי הליברלים ולע"ם, בעי-קרב עם ח"כ אברהם שריר. שריר הודיע לחבריו מחרות, כי לא עולה כלל על דעי-תו להסכים לפיטוריה של רות.

או הבינו גם אנשי חרות כי המילחמה גדלה להיות המילחמה הפרטית שבין יר-דנה שלהם לרות של הליברלים, והפכה מילחמה בין שתי החטיבות. רוני מילוא החליט כי רות לא תמשיך, בשום פנים ואופן, לשרת את חרות, והוא הודיע לה על כך.

בתגובה על כך פנה אברהם שריר אל כל אחד מחברי-הכנסת של מישפחתו, ובי-קש מהם להקציב אלף לירות לחודש מה-הקצבה שלהם, כדי להרכיב את משכורתה של רות הישראלי.

אל שריר הצטרף גם ח"כ יגאל כהן מלע"ם, שהודיע כי הוא נותן גיבוי מלא לרות, וגם חברי לע"ם יתרמו כל אחד אלף לירות לחודש למשכורתה של הדו-ברת נמוכה-הקומה, בעלת השיער הארוך. את מקומה של רות כדוברת חרות תפ-סה ירדנה, נוסף על יתר הפקידה בסיעה. בינתיים עושה ירדנה את עבודתה כי-הלכה. חברי-הכנסת של חרות מעולם לא זכו לסיקור עיתונאי כה טוב כפי שזכו מאז החלה ירדנה לעסוק בעניין.

אולם גם רות הישראלי מאושרת. מש-כרתה, אחרי שפוטרה מחרות, גדולה הרי-בה יותר מאשר קודם לכן, ומיספר האנ-שים שמזדנדים לי לפרסם אותם בעיתו-נים קטן יותר, אם כי הרבה חברי-כנסת של חרות עדיין מבקשים את השרותים שלי, ולא נעים לי לסרב להם".

יודיע דבר בליכוד משוכנעים, כי בכך לא הסתיימה הפרשה. "עוד יגיעו מיכ-תבי-השמצה נגד ירדנה, ועוד תהיינה תגו-רות של ירדנה על מיכתבים אלה", אמר השבוע חברי-כנסת של חרות, "אם ימ-שיכו להיות מילחמות, אנחנו ניתן אולי טימטום לליברלים, ונדרוש מהם לטל-ק את רות במגנין הכנסת. ירדנה יותר מדי חשובה לנו מכדי שהיא תסתובב עם מצב-רוח רע".

מזכירה מלר
"הבחורה הזאת היא נחש!"

מזכירה הישראלי
מי שלח את המיכתבים?

(ראה הנדון). ירדנה, בחן הטבעי שלה, מצליחה לעשות זאת.

ירדנה אינה טוענת כי רות הישראלי היא ששלחה את המיכתבים. גם השוואה של כתבי-היד של המיכתבים האנונימיים המשמיצים לכתבי-היד של רות מלמד, ש-לא היא כתבה אותם. אולם ירדנה משוכ-נת על רות עמדה מאחרי המיכתבים ה-אלה.

נסיעה

לאמריקה

הרשה אחרת היא פרשת הנסיעה של ירדנה לארצות-הברית.

ירדנה הוזמנה על-ידי האמריקאים להש-יתן במישלחה. שבה היו חברים עוד כמה מזכירי-סיעות בכנסת. אחד מחברי-הכנסת של חרות יודע לספר, כי רות ניסתה להת-קשר עם ידידים שלה בשגרירות האמרי-קאית, ולמחות על-כך שדווקא ירדנה נבחרה.

רות מכחישה זאת בכל תוקף: "אני לא הייתי, ולא שוחחתי בטלפון עם השגרי-רות בעניין הנסיעה של ירדנה". מה ש-יודע הוא, שרות שוחחה עם אנשים בשג-רירות האמריקאית, אבל היה זה בקשר

המהפכה של טליק

(המשך מעמוד 39)

הפרטית שלו הוא משיב: "שום דבר, ממש שום דבר. רק חותך ברזל ומרתך ברזל".

ידידיו טוענים כי אין דבר מסוכן יותר מאשר להראות לו מרזב פגום, ארובות-איוורור סתומות או אקדח צעצוע שהפסיק לפעול. "זה אסון", הם אומרים, "הוא לא ישקוט ולא ינוח עד שיתקין אותם".

קאנט, שפינוזה

ובונגלור-טורפדו

את הקאריירה הצבאית שלו קטע טליק בשנת 1962, כדי ללמוד שנתיים באוניברסיטה בירושלים, וזאת אחרי שק ב-1953 עבר את בחינות-הבגרות שלו ו-סייע גם לידו לעמוד בהן. במאמץ מרוכז סיים טליק את הלימודים לתואר ראשון בפילוסופיה ובמדעי-המדינה. הפילוסופים האהודים עליו מאז הם קאנט וספינוזה, אבל הוא מתקומם כשמכנים אותו פילוסוף. שנה קודם לכן, ב-1961, זכה בפרס ביטחון-ישראל על המצאת הבונגלור-טורפדו, צי-נור הנפץ באמצעותו הצליח צה"ל בר-תקופת פעולות-התגמול להבקיע מרצות בגדרות-התחיל של יעדים מבוצרים, את ההמצאה, כמו את טנק המרכבה, יצר מבלי שתהיה לו כל השכלה הנדסית פורמאלית. תרומתו הגדולה ביותר של טליק לצה"ל היא בבניית גייסות-השיריון. עלילותיו ב-חזום זה הריהן כתובות בחשופים בצריח. תורת המלחמה שלו ועקרונות המדיניות המיוחדים שטבע, הוכיחו את עצמם בעת צעמד בראש אגדת השיריון שהבקיעה במילחמת ששת-הימים את מיתחמי רפיח וגרמה להתמוטטות השיריון המצרי. או היה רפול מפקד חטיבת צנחנים במיסגרת האוגדה שלו, לפני שנפצע בראש והוחלף. מאז שמור בליבו של טליק יחס מיוחד לרפול, הוא רואה בו את "החיה הטוב ביותר של צה"ל", היה בין ראשי התומ-כים במינויו של רפול לרמטכ"ל.

זהו תו בולט באישיותו המיוחדת במינה של טליק: הכבוד שהוא רוחש ללוחמים, הוא יודע להפריד בין חילוקי הדיעות ה-פוליטיים והיחס האישי שיש לו כלפי אנ-שים מסוימים, לבין הכבוד שהוא רוחש להם כלוחמים.

האלוף נמוך הקומה, בעל הפנים המוצ-קות, הגבות העבות העיניים החומות ה-חודרות, הוא אבהטיפוס של הקספון, מדי-גמהצים תמיד עד הקפל האחרון, דיבורו הוא תמיד צונן ורשמי, ודבריו מנוסחים תמיד בהיגיון הקספה.

הוא מחמיר עם עצמו יותר מאשר עם אחרים בענייני חיסכון הקספה על טוהר-המידות. הוא מסתפק במועט וישר עד לקיצוניות. לא היה חשבון הוצאות בליש-כתו. הוא היה משלם עבור הכיבוד לאור-חיו מכיסו. בצעירותו גאלצו בנו ובתו לנסוע לים באוטובוס, כיוון שהוא פסק שהרכב הצבאי הצמוד שלו מיועד לשימוש צבאי בלבד.

אבל מעבר לקשיחותו החיצונית אין הוא מצליח להסתיר את רגישותו. היא באה לידי ביטוי קיצוני בטכס חלוקת סיכות המ"מ לבוגרי בית-הספר לקצינים שהש-תתפו במילחמת ששת-הימים תוך מהלך הקורס, ושחלקם נפלו בקרב. אחרי הליכוד עלה טליק לדבר, הוא הצליח לומר רק: "השורות שממול אינן מכסות על הנופלים", ואז פרץ בכני.

פעם ביקר אצל חייל פצוע מיחידתו בבית-חולים והבחין בחילת צעירה ש-שכבה באותה מחלקה. סיפרו לו שזו חיי-לת נח"ל, שנפצעה בהפגזה בעת שביקרה באחד ממעוזי קו בר-לב. טליק החל מטפל בה והפך לה מעין אפטרופוס. הוא אימץ אותה ודאג לשיקומה כאילו היתה בתו. האישי המיוחד במינו הזה, שיש לו הר-בה מעריצים אבל גם הרבה מאוד שונאים, ביחד בתוך הצבא, יטביע עתה שוב את חותמו על צה"ל, הוא עשה את הבלתי אפ-שרי כמעט החוזיר את עצמו למירוץ אל הרמטכ"לות, שש שנים אחרי שפרש מ-צה"ל.

ייתכן, שהמחסום למינויו כרמטכ"ל ב-עתידי יהיה דווקא מחסום פוליטי. כך למשל, אם יבוצעו חילופי שילטון במדינה, המערך יחזור לשילטון וחייל בר-לב, ל-משל, יהיה שר-הביטחון, אין כל סיכוי לטליק להיתמנות כרמטכ"ל. עד כמה שה-דבר ישמע אבסורדי, בר-לב לעולם לא יסלח לו את הביקורת הקטלנית שלו עליו בעת שהוא כיהן כרמטכ"ל.

אל תבורר